

Laureaat oevreprijs 2004

Ger van Elk (Amsterdam, 1941) is een naam die elke kunstliefhebber zal kennen, maar of een ieder daarbij direct het volledige oeuvre van deze veelzijdige kunstenaar voor ogen heeft, valt te betwijfelen. Zijn carrière begint in de jaren zestig, een periode waarin hij van zich laat horen met o.a. het Adynamische manifest (1961). Daarin pleit hij samen met Wim T. Schippers en Bob van Wesdorp voor de vervaardiging van kunstwerken waarin de persoonlijke expressie van de kunstenaar zich op geen enkele manier openbaart.

In 1967 volgt de oprichting van het Internationaal Instituut voor de Herscholing van Kunstenaars, met Jan Dibbets en Reinier Lucassen. In deze periode is hij verantwoordelijk voor talloze acties, installaties en experimenten met uiteenlopende media die voor de ontwikkeling van de conceptuele kunst in Nederland van groot belang zijn geweest. Juist dit werk is, ook internationaal gezien, nog altijd verrassend actueel. In vele werken toont hij zijn afkeer van een al te pompeuze kunstenaarshouding, zoals in de korte films *The well shaven cactus* uit 1969, waarin hij een cactus scheert en *La Piece* (1971), waarin hij midden op de Atlantische Oceaan een blokje hout wit schildert. In deze periode verblijft hij ook voor langere perioden in Los Angeles en treft daar gelijkgestemden als John Baldessari en William Wegman, ook is hij bevriend met Bas Jan Ader. In de jaren '70 begint Van Elk fotografie en schilderkunst letterlijk te combineren. Met deze media speelt hij een inhoudelijk spel met de canons van de kunstgeschiedenis. Daarbij is de traditionele schilderkunst nooit ver weg. Dit wordt een terugkerend element in zijn oeuvre: het reflecteren op bestaande kunsthistorische stijlen en de receptie daarvan. Bekend voorbeeld is Van Elk's fotowerk *The Western Stylemasters* (1987) waarmee hij geheel nieuwe inhoud geeft aan het schilderij de *Staalmeesters* van Rembrandt. Dit werk is tegelijk ook een voorbeeld van een ander terugkerend thema in Van Elks oeuvre: het gebruik van het zelfportret, de kunstenaar als materiaal van zijn eigen werk. Een derde element dat regelmatig in zijn oeuvre opduikt is het conventieeloos samenbrengen van verschillende media. Dit kan bij hem leiden tot driedimensionale fotografische sculpturen, maar ook tot een samenvoeging van 17e en 19e eeuwse schilderijen die door hun horizon met elkaar verbonden zijn (*Museum Boijmans van Beuningen*, 1999) en, daaruit voortvloeiend, beschilderde foto's van imaginaire Hollandse landschappen. De laatste ontwikkeling in zijn werk zijn de zgn. flatscreens, film-schilderijen waarin verschillende afspiegelingsniveaus van de werkelijkheid zijn samengevoegd. Met behulp van geavanceerde technieken verenigt Ger van Elk hier opnieuw schilderkunst, fotografie en film. De Commissie Oevreprijzen heeft grote bewondering voor de eigenzinnige wijze waarop Van Elk zich steeds weer vernieuwt door gebruik te maken van verschillende nieuwe media. Aangezien hij daarbij op geheel eigen wijze trouw blijft aan zijn eigen fascinaties en verschijningsvormen, zijn in Van Elks oeuvre vele dwarsverbanden aan te wijzen. Niet onbelangrijk is daarbij zijn gevoel voor humor dat al zijn werken een eigen, luchthartige toets verschaft.